

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

Linie, man har fulgt siden 1903, vilde gøre Uret over for en Del Formueejere.

Jeg tror derfor at turde sige, at man skal være varsom med at gaa for stærkt frem efter det Princip, som her er skitseret.

Vi gik i sin Tid i 1922 ind for en mindre Beskatning af Formuer under 100 000 Kr., naar den skattepligtige Indtægt ikke overskred en vis Størrelse. Dette gjorde vi, fordi man for det første anerkendte, at Formuer af den Størrelse i de fleste Tilfælde maatte siges at være arbejdsskabt Kapital, og fordi — det er fremført mange Gange med ikke ringe Vægt — Formueejere af Kapitaler paa den Størrelse i stort Tal er Mennesker, der er henvist til at leve af deres Kapitalrenter, og disse vilde ikke være saa store, at der var Grund til at beskattede Formuen til det fulde Beløb. Jeg mener derfor, at denne Bestemmelse fra Loven af 1922 kan vi bibeholde, men den er i og for sig ikke nogen Indrømmelse til Princippet om Formueskat efter Afkastning.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard syntes helt at ville tage Æren for, at Antallet af Formueskatteydere ved Loven af 1927 gik meget betydeligt ned; men det er dog noget tvivlsomt, om denne Ære kan tillægges det ærede Medlem Hr. N. Neergaard. Forslaget om at fritage Formuer paa indtil 10 000 Kr., i enkelte Tilfælde helt op til 15 000 Kr. for Skat, blev, saa vidt jeg ved, fremsat fra radikal Side her i Rigsdagen, og derfor kan det ærede Medlem Hr. N. Neergaard ikke høste Laurbær ved at gaa ud i Landet og fortælle, at det er ham, der har hidført denne Lettelse, som for Staten kun betyder meget lidt i Penge, men er en stor Lettelse for Administrationen. Jeg kunde i denne Forbindelse ønske at henlede Opmærksomheden paa, om det ikke vilde være betimeligt af Hensyn til Administrationen helt at stryge Skattebeløb, f. Eks. paa 1 Kr. eller 2. De volder meget Besvær indenfor Administrationen og betyder økonomisk kun meget lidt.

Hvad de Mennesker angaar, som har faaet en Lettelse ved Loven af 1927, kan det ikke nægtes, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard fuldkommen har misforstaaet Bemærkningen om, at Rentiererne havde

faaet en forholdsvis stor Part af Lettelsen. Det forekommer mig at være ganske ved Siden af, naar det ærede Medlem sagde, at det var en Haan at sige, at Rentiererne havde anbragt deres Penge særlig godt. Nej, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har fuldstændig misforstaaet Situationen, for Meningen med Loven af 1927 var dog den, at Formuer med ringe Afkastning, som gav under normal Rente, skulde have en Lettelse. Det har nu vist sig, at Rentierer, som faar normal Rente af deres Formue, har faaet en meget betydelig Lettelse — og dette turde være et stærkt Bevis for, at Loven er forfejlet.

Jeg tror ikke, det ærede Medlem vil være i Stand til at indvende noget herimod, forudsat at det ærede Medlem vil erkende, at normal Rente er den Rente, som Sparekasser eller Banker giver. Rentiererne er i Almindelighed saadan stillet, at de kan have deres Penge staaende paa Opsigelse i Sparekasserne i Modsetning til andre Indskydere, og derigennem faar de højere Rente end andre. Naar de til Trods for denne normale — eller tilmed lidt højere — Rente kan faa en Lettelse ved denne Lov, betyder det, at man faar Skattelettelse, selv om man faar normal Rente af sine Penge, og det kan jo ogsaa dokumenteres, at man har faaet Lettelse for Formuer, der har kunnet give op til 7 pCt. i Indtægt. Jeg ved ikke, om det indenfor Partiet Venstre regnes for en normal Afkastning.

Jeg tror i det hele taget, man har Lov at sige, at den Lettelse, der her er givet, ikke er kommet de produktive Erhverv til gode, og hvis man endelig paa det Tidspunkt, da Loven blev vedtaget, i det daværende Flertal mente at kunne aase en Indtægt paa ca. 10 Mill. Kr. for Statskassen, vilde der have været Mulighed for at give Erhvervslivet her i Landet en Lettelse, som havde gavnet de brede Lag i Befolkningen, idet man kunde have nedsat Forbrugsafgifterne, hvad der havde virket i langt videre Kredse og paa Steder, hvor det var langt mere nødvendigt end dér, hvor den gennemførte Skattelettelse virkede.

Jeg forstod det ærede Medlem Hr. N. Neergaard saaledes, at Partiet Venstre er villigt til Forhandling om at faa ændret Loven af 1927, og det maa formodentlig betyde, at man er villig til at gaa med til